

ДНЕВНИКЪТ

**НА ЕДИН ПРОФЕСИОНАЛЕН
СВАТОВНИК**

Иван Стаменов
„От Извора“ 2017
otizvora.com

1. Кратка предистория на този дневник

Аз съм от ония, които прекосяват вселенското пространство, без да се нуждаят от плътски тела и превозни средства. Блажено е да си само разум, който ходи даже на Слънцето, а единственото ограничение е в самото ограничение на въпросния разум. Но да не разтягам локуми и философии... Та насочваш мисълта си нанякъде и със скорост, по-голяма от тази на светлината, скоро се озоваваш там, накъдето си се запътил.

Не помня накъде се бях запилял, когато се обажда един от бившите ми шефове — доколкото има такова нещо като бивши шефове и бивши ченгета, ако е уместно да използвам лафа на земляните. Дори когато си далеч от шефовете и когато се лъжеш, че си се освободил от авторитета им — просто защото са излезли достатъчно дълго от полезрението ти, — те успяват да те опровергаят. В моя случай това не е лошо, защото шефът ми е велик. Открай време ми е същински ангел-хранител.

Впрочем, той също е извънземен, но от друга раса. Обичам го заради самата обич, но и заради неговата безгранична любов към мен. Съществата на Земята, които се наричат човеци, едва ли могат да си представят огромното и съвършено искрено уважение, което може да съществува между един подчинен и един висшестоящ.

— Пак опряхме до теб — вика ме той отдалече.

Бих казал, направо в главата ми се обажда, но нямам такова.

Ами... щом са опрели до мен, аз също опирам до тях. Логично е. И само с тази мисъл се озовавам в пространството около Луната. Там са офисите на корпорацията, в която и преди съм работил, но поради обстоятелства, които вече ми се губят, бях напуснал. Помня обаче, че си бях тръгнал мирно и кротко. Както обичат да казват на Земята, *по взаимно съгласие*, въпреки че там никой не бяга от хубаво. А тук, във вселената, всеки си тръгва, за да попадне от хубаво на още по-хубаво.

Също като мен, корпорацията няма физическа форма. Ограничените земляни с техните слепи очи не биха видели и един атом, камо ли сграда от тухли или космическа станция от желязо и стъкло. Но тя, корпорацията, съществува. И един от нейните филиали е точно там, в привидната празнина между планетата Земя и „естествения“ ѝ спътник.

Като се замисля, от някое време земляните може и да са заподозрели нещо, защото често включват Луната в изображенията на романтични сцени: мъж и жена се прегръщат или целуват, а на заден план грее пълна месечина; невръстно момченце и неговата очарователна връстница се държат невинно за ръце и зяпат нощното светило; особено жените вече почти съзнателно свързват месечния си цикъл с лунните фази...

Та корпорацията си има един лунен отдел, занимаващ се с любовните работи на земляните. Цуни-гуни, гуш-гуш и прочие... От запознанството на един господин и една дама, през ухаждането им, та чак до зачеването на рожбата — а след това евентуално и на втора, трета...

Аз съм професионалист в областта на сватосването. Станал съм толкова добър в това, че — ето! — пак са опрели до мен. Може и просто да съм им липсвал — откъде да знам. Само дано не ми доведат някой стажант, който си няма и най-малка представа от тая работа.

А това ме подсеща да осведомя шефа:

— Шефе, този път искам да си вода бележки. После, преди да се запиля пак нанякъде, ще оставя дневника си тук. Моля те, да го пазиш. Може пък да се окаже полезен за някой стажант.

Той ме разбира чудесно.

— По-напред да питаме супершефовете — отвръща с ле-е-ека колебливост, — за да не объркаме някъде поръчките и Плана.

Ако имах глава, щях да кимна. Оставам си само с трепетното вълнение, защото супершефовете рядко отказват нещо на шефовете. Със сигурност самите супершефове щяха по-напред да се допитат до архишефовете, а те — до по-големите клечки в йерархията.

А бе... корпорация!

Ама, за разлика от земните костюмари, тук никога не ти отказват нещо без точно определена и разумна причина; без любовното обещание, че всичко, което пожелаеш, ще се осъществи в най-подходящото време. И никога, ама никога, ама съвсем никога не те лъжат. Ни-ко-гиш!

— Позволяват да си водиш дневник — узнавам телепатичния отговор, спуснат отгоре, след като по-напред го получава шефът.

Настанявам се на удобна позиция в космическото пространство и оглеждам екипа, с който ще работя съвместно, но и в конкуренция. Във всеки един момент в „Сватовническият отдел“ на нашата компания работят милиони служители. От пръв поглед можеш да прецениш кой колко го бива. Колкото по-напреднал си в тази работа, толкова повече допринасяш за вълшебното сияние на Луната и силите на размножението, които се излъчват от нея към нищо неподозиращите земяни.

Сравнявам светлината си с тази на останалите.

— Бива си ме — оставам доволен.

Само образно казано, запретвам ръкави, каквито — естествено — нямам, след което се заемам за работа. А работа имам! Първите стъпки винаги са най-трудни, но пък правят успеха по-осезаем.

2. Набелязването и Срещата

Работата се е усложнила, откакто бях тук за последен път. Установявам го с категоричността на професионалист, който е врял и кипял в това поприще. От пръв поглед отчитам промените, които ще трябва да въведа в изкуството на сватовничеството. Ама какво ти сватовничество! В класическия си вид то е станало абсолютно невъзможно в големи — да не кажа, повечето — области на Земята. Ако мога да лъжа, бих скрил, че съм поуплашен от това, но избирам да мисля, че предизвикателството си го бива!

Едно време беше лесно. Набелязваш си юначен момък. После — гиздава мома. Накрая пошушваш на родителите на момчето да пратят делегация при ония на момичето. Я

питат, я не питат младите дали се харесват, след което по инерцията на стара традиция карат поред: годеж, сватба и първа брачна нощ. „Таз’ година булка – догодина люлка“. Фасулска работа. Естествено, фасулска за само мен и още неколцина...

Предния път имах един стажант, който чифтоса първи братовчеди. Май се довлече от Марс, новак и пълен некадърник! Като гледам сега екипа, още има такива, дето не са дръпнали в професионален план. Шефовете им помагат. Аз нямам нерви. Буквално.

Та сега всичко толкова се е променило, че... *свят ми се завива*. Пак буквално. Значи, гледам откъм Луната как планетата долу се върти около оста си и търся земляни, които да ми допаднат. Обичам да събирам хора, доставящи ми не само професионално, но и естетическо удоволствие. Някой може да го определи като снобизъм, но не ми пука.

Най-първата стъпка е *Набелязването*. Когато си далеч от Земята и нямаш физическо тяло, не е трудно. Буквално си сляп за материята. Не виждаш земните планини, нито океаните, нито минералните тела на човеците, животните, растенията... Виждаш само светлини. И когато се съсредоточиш достатъчно, почваш да различаваш човешките светли точки от останалите — даже забелязваш кога трептенията им будуват и кога спят. Колкото по-ярко светят, толкова повече ми се нравят.

Втората стъпка, то се знае, е *Срещата*. Сиреч — мъжката светлина и женската светлина да се намерят за първи път. Навремето това беше дреболия. Хората прекарваха целия си живот в едно селище, като най-дългите им пътешествия бяха до пазара в най-близкия град. Мнозина още от невръстни деца познаваха другите деца, които, след като пораснат, щяха да им станат съпрузи или съпруги. Е, има-

ше ту чести, ту редки изключения. Какъв майстор е сватовникът, ако от време на време не нарушава писани и неписани правила, но продължава да създава изкуство!

Войниците, да речем, предприемаха далечни походи. В това отношение някои мъже бяха сравнително свободни. Ако професионалист като мен, който ги е Набелязал от Луната, приемеше предизвикателството да се занимае с тях, знаеше как да ги подтикне към съответните действия. И целия свят щяха да обиколят, докато си намерят булката и късмета. Но жените — за добро или лошо, не е моя работа да давам такива оценки — бяха сравнително „вързани“ на едно място. Това улесняваше Срещата между Набелязаните и следващите етапи, докато стане работата между тях. Казвам го без грам надменност, въпреки че и никак не се подценявам.

И държа да отбележа, че винаги централно място в творбите ми заемат романтиката и любовта. Ви-на-ги! Нито веднъж не вкарах войник от един народ в постелята на девица от друг народ, ако по-напред между тях не е припламнало нещо красиво. Насилието е лесна работа, твърде лесна. До него прибягват само стажантите.

Но сега... Сега на Земята е лудница! Чувствам се като *стажант*! И мъжете, и жените не се спират на едно място. Летят като птици. Буквално. Тъкмо Набележиш някого в София и... хоп, след два часа вече той свети някъде в Берлин. Даже птиците не хвърчат толкова бързо. Разбира се, това няма да ме откаже и дори не помислям да потърся помощ от шефа, защото това би означавало супершефът също да разбере и тъй нататък по йерархията... Работата изглежда сериозна и ме вкарва в дълбока медитация.

3. Двамата избраници

Осъзнавам, че започвам да се изнервям, въпреки че нямам нерви. Шефът също го е разбрал, защото намина да каже:

— Истинският професионалист познава границите на възможностите си и ги надхвърля само когато е готов.

Толкова мило го каза, че сърце (каквото нямам) не ми дава да се докача. И най-важното: *Прав е!* Както винаги. Да се съмняваш в компетенцията на шефа си тук, в разумната вселена, е висша проява на неразумност, граничеща с най-тежките прояви на земно богохулство.

Преди малко метнах леко завистлив... или презрителен... или и аз не знам какъв поглед (трудно е да се определи, тъй като нямам физическо тяло, но определено излъчваше антипатия) към един колега, който и сега не спира да се хвали, че, видите ли, успял да обвърже млада японка и застаряващ канадец. При това не къде да е, а в Южна Африка. Мно-о-ого важно!

Само допреди век това може и да е било феноменално постижение, но не и сега — не и на тази Земя без граници, където единственото ограничение е времето, което си склонен да посветиш на начинанието си. А аз съм специалист и много добре знам, че нямам време.

„Истинският професионалист използва разумно времето и никога не закъснява за важните Среци — още помня и това напътствие от шефа, може би от предишната ми служба в този отдел. — Дълго ще чакаш, докато Срещата

се повтори, а самото повтаряне на дадено събитие внася неприятна и нежелана дисхармония във вселената.“

И така, Набелязал съм две ярко светещи светлини в България. Искан ми се да се похваля пред колегите, но знам, че почти никой няма да ми обърне внимание. Ако на някого му направи впечатление, може после да съжалявам, защото, както отбелязах по-рано в дневника — тук си помагаме, но също така сме конкуренти. Няма да им позволя да ми крадат хората и да обират лаврите за работа, която аз съм свършил.

Така де... *Набелязването* може да е едва първата стъпка, но си е работа. Особено когато критериите са високи! Ще дам един пример и ще се изясни. Искан да сватосам мъж и жена, които са не просто физически зрели, за да свършат онова, за което ги събирам. Това го могат и най-бездарните стажанти. Преди всичко искам Набелязаните да са достатъчно нравствени, пък и достатъчно емоционално зрели, за да отгледат землянче, което ще се стреми насам, към нас, към разумната вселена.

От една страна, това ще подобри хармонията в самата вселена. От друга — може би все по-рядко корпорацията ще „опира до мен“. (Само за сведение: в космоса има и други отдели на корпорацията, където ме викат за по-интересни занимания.) И трето — ако се справя безупречно с моята работа, ще улесня работата на колегите от другите отдели, които продължават любовното дело след сватосването. Това е мисловната нагласа, която отличава професионалиста от аматьора.

Та Набелязах си онези българи и тутакси шефът ми се яви с две безплатни досиета от Архива. Това не трябва да изненадва никого, защото тук, сред Разума, висшестоящите служат на подчинените, а не като на Земята. Всички от-

ношения са в хармония, но да не се отплесвам в неща, които вече трябва да знае всеки, зачел се в този дневник.

— Какво мислиш, шефе? — интересувам се.

— Добър избор — отвръща наставникът ми, но истинският комплимент е в любовния начин, по който го казва.

И го разпитвам:

— На тоя здравеняк, Георги, има ли му нещо, което трябва да знаем?

— Разпитах колегите и го проверих до девето коляно — осведомява ме шефът. — Нищо страшно, което да обърка работите ни.

— Браво на момчето — не крия радостта си. — Ами момата?

— И нея проучих до девето коляно... — Шефът като че ли се позамисля или се допитва до супершеф. — Нищо, което е позволено да знаеш.

Още овладявам космическата математика, но опитът ми подсказва с повече от петдесет процента сигурност, че Рада е предразположена към някое гадно заболяване. Земята е станала развъдник за всевъзможни болести, но те са извън моята професионална сфера. С тях се занимават в други офиси на корпорацията, които нямат много общо с Луната. Важното е, че ракът (или каквото и да е там) сто процента няма да се прояви до края на сватосването и сега не заслужава вниманието ми.

Не смея да човъркам шефа за отговори. Отдавна съм научил, че единственото общо между тази корпорация и онези на Земята са *тайните*, отделящи етажите на йерархии-

те. За да се добера до тайните, които пазят шефовете, трябва самият аз да стана шеф. Може и да стана някога, но професионалистът не избързва.

Бърза, но бавно и разумно.

— Че децата светят, светят — отбелязвам, загледан към две от сияйните точки на Земята. — И все пак, нещо съществено за тях?

— Рада е чиста, целомъдрена... — И отново шефът прави „тайнствена“ пауза, преди да продължи: — При Георги е по-сложно.

Ако имах кожа, вероятно щяха да ме побият тръпки. И ако имах слюнка, щях звучно да я преглътна, преди да помисля:

— Но той свети, шефе! Не може положението да е толкова зле...

— Не съм казал, че е „толкова зле“ — подчертава наставникът ми и продължава с безупречна логика: — Казах, че той е „по-сложен“ случай от Рада. Всеки е по-сложен случай, когато го сравняваме с целомъдрие. — Шефът пак се запъва и чак сега разбирам, че търси уместен начин да се изрази за съвършено непознатите му странности на земяните. — Нека приемем, че Георги страда от спорадични пристъпи на ръкоблудство.

— Това ли било... — олеква ми, но не питайте какво ми олеква, след като нямам тегло. — Чудо невиджано! Шефе, ако видиш колко се е променило всичко на Земята и какво правят връстниците му...

— Не желая да виждам — прекъсва ме шефът, без да бъде груб. — Затова ти си сватовникът, а аз съм шефът.

Знам, че в думите му няма и помен от надменност. Извънземните от неговата раса никога не се доближават твърде близо до тази планета. В много стари времена те с математическа прецизност паркираха Луната точно на границата между безопасното и опасното разстояние до Земята. Помня това грандиозно космическо събитие, защото то се случи някъде по времето, когато за пръв път станах сватовник. Като стажант. (Но това е подробност, за която сега определено не искам да си спомням.)

Шефът често ме поправя, че земляните не били „толкова зле“, както аз редовно ги определям. И за да стане ясно колко велики са моят шеф и другите от неговата раса, ще цитирам любовта му:

„Земляните са като малки деца. Вниманието им скача от една на друга пакост, като никога не се задържа достатъчно дълго върху въпросите, за да вникнат в дълбочината на отговорите. Това не ги прави „зле“. Да забравиш тази дума! Децата заслужават най-много обич, защото те са бъдещето на вселената. Щом пораснат, мътните им очи ще се прояснят. И тогава не само ще гледат как Луната скрива Слънцето при слънчево затъмнение, но ще провидят, че двете небесни светила изглеждат с еднакви размери, макар да са на различно разстояние от планетата им. Щом осъзнаят, че в тази работа е вложен *Разум*, самите те ще станат разумни и зрели.“

Непрекъснато се заплесвам с вселенска философия. Не е много професионално. От друга страна обаче, истинският професионалист има разностранни интереси и заложби.

— Захващам се със същинската работа — обявявам повече за себе си.

Шефът се оттегля по други дела, но ме предупреждава телепатично:

— И внимавай с шегите, защото, знаеш, не винаги ги разбирам, не винаги искам да ги виждам и затова не винаги мога да помагам. Каквото и да си намислил, бъди професионалист!

— Тъй вярно, шефе!

Ако имах длани, щях да изпукам ставите на пръстите им, преди да организирам *Срещата* на двамата българи. Но нямам, затова сега пиша поредните бележки в този звезден дневник.

За щастие, за тази работа не са ми необходими ръце. За щастие, мислите ми някак сами се записват в космическото пространство или ги въвеждат извънземни от непознати ми раси. За щастие, малцина ги четат.

И за най-голямо нещастие, единици ще разберат...

4. Музиката на сферите и пълното мълчание

Ако имах офис като онези в земните корпорации, вероятно щях да седя с дупе на удобен стол и с ръце зад тила. Даже щях да изпъна крака върху бюрото. Но нямам нищо от това. Имам нещо по-добро! То е космическата музика, която тук наричаме *Музика на сферите*.

Тя се създава от професионалисти по горните етажи на корпорацията (те са по-близо до Слънцето, отколкото до Луната) и се спуска надолу като водопад от хармония. Протича и през отдела, в който работя, като стига чак до Земята, където някои гениални земляни улавят дребни пръ-

ски от този водопад и с тях създават своите музикални композиции. Непокварените земни мелодии също са приятни, но — да не се лъжем! — те са немощно подобие на Музиката на сферите, нейно бледо отражение.

Описвам този музикален водопад, защото неговото познаване играе важна роля в следващата стъпка, която професионалният сватовник трябва да предприеме — да се запознае отблизо с Набелязаните клиенти! Образно казано, правите бързи скок надолу към Земята — замайващо спускане, предварително пресметнато с математическа точност, така че да не се размажете в материята като някой стажант.

Когато се приближавате повече към физическата планета, виждате нещо повече от човешки светлини. Виждате на светлините и яркостта им е решаващо само за *Набелязането*. Но за следващите стъпки и запознанството с клиентите, които ще сватосате, трябва да имате по-добър изглед към заобикалящата ги среда. Защото ще последва и *Среща*, а тя има два неизменни атрибута:

- 1) точно определено време, до секундата, и
- 2) точно определена точка в пространството.

Приближаването към физическия свят е опасно, извънредно опасно, но именно Музиката на сферите играе ролята на бързи ластик. Музиката — била тя Космическа, или пък земна — винаги е низ от високи и ниски тонове. Но рядко си даваме сметка, че краткият *миг на тишина* в музиката също допринася за общото впечатление. И точно един такъв *Миг* на тишина е моментът, в който спускането към Земята приключва, преди да сте съжалили, че сте предприели непосилна задача.

И ето, яхвам една епична композиция от Музиката и се изстрелвам като снаряд към Земята. Спирам рязко само на две педи от материята, което нямаше да бъде възможно, ако бях избрал друга композиция. Най-често Миговете на тишина звучат като ноти в епичните мелодии. С натрупването на професионален опит ще се уверите. След това мелодията отново подхваща ритъма си, но отшумява нанякъде, защото незабавно е привлечена като с магнит от таланта на някой землянин.

Намирам се в една стая и вниманието ми се приковава върху Георги, който се е изпънал на леглото си и чете дебела книга с много текст и малко илюстрации. Той е на двадесет и пет години, студент по медицина. Малко го е страх, че не е достатъчно подготвен, за да блесне пред опитните лекари, при които е на стаж.

Да, стажант е...

Но ми е симпатичен, даже извънредно симпатичен. И не само защото е здравеняк, който би хванал окоето на землянките със светлите си очи, които се открояват още по-ярко под тъмната коса, но и защото *мисли*... Мисли, че съквартирантът му в студентското общежитие го разсейва с шумните си занимания; мисли, че ако Пъпчивия ще вдига още шум, по-добре да шуми при подреждането на стаята, която е заприличала на кочина.

Допада ми, че Георги обича чистотата и реда. Също — че не ги налага с вербални или физически форми на насилие. Достатъчно едър е да сгъне Пъпчивия на хармоника, но си налага търпение.

Ако имах съответните органи, щях да си затананикам от радост. Но с тази мисъл привличам поточе от Музикалния водопад и след миг се пренасям на друго място. Отново се

рея като призрак. А този път съм в по-голямо, по-чисто и по-многолюдно помещение. За сметка на това, то е поразхвърляно даже от онази стая в студентското общежитие.

Рада, която е на двадесет и четири години, работи като преподавателка в детска градина. Оглеждам я — ефирна като богиня с пронизателни лешникови очи. Вече знам, че Георги също ще я хареса. Наблюдавам я как изпраща възпитаниците си до вратата, откъдето ги поемат родителите им. Има какво да каже за всяко дете. Винаги е нещо добро.

Скоро Рада остава сама с едно момченце, сякаш забравено от родителите си. Тя му подава цветни моливи, за да се занимава, и се заема с подреждането на разхвърляните играчки. Говорят си. Смеят се. То, хлапето, се увлича да рисува една драस्कаница, но аз съм професионалист и знам, че несръчно пресъздава образа на учителката си. Такъв, какъвто го вижда в собствените си очи — със златиста коса, по-ярка и от слънцето; даряваща обич и внимание на една по-малка човешка фигура.

В стаята влиза някакъв мъж — бащата, който идва да вземе сина си. Темерутът не обелва и дума. Момчето става по *задължаващ* навик, а по *любовен* навик Рада го изпраща до вратата. И там, на прага, хлапето срамежливо ѝ подарява рисунката си. (Ако имах слъзни жлези...)

Без да се усетя, изпращам мисъл в пространството:

— Рада, Рада-а-а, готова си за свои деца.

Много непрофесионална постъпка от моя страна. На първата ни среща с клиентите, ако мога така да ги нарека, корпорацията ни задължава да пазим мълчание. *Пълно мълчание!* Като си спомням сега това правило, идва и ми-

гновеното ми професионално покаяние. Професионално, защото знам от богат опит, че се научаваш да говориш правилно и в точния момент едва когато по-напред си се научил да слушаш.

Да се разстроиш от собствена грешка, не е страшно. По-неприятното е, че клиентката също изглежда разстроена. Казано просто, земляните могат да улавят мислите ни. Те не *знаят* за съществуването ни. Най-много да *допускат*, че съществуваме. Собствените им мисли рядко посягат към вселената, затова приемат нашите като свои.

Единствената ми утеха е, че Рада продължава да се занимава с внушението ми, а не го отблъсква като нежелан дар от някой натрапник. Няма опасност да открие истинския източник на мисълта си, тоест мен, защото доста успешно се заблуждава с някакъв „биологичен часовник“. Като професионалист, все пак трябва да изправя грешката си. Знам го. Шефът също го знае и бърза да ме изтегли с невидимия ластик на бърнджито.

5. Елементарен анализ на една сложна ситуация

Отново се намирам в космическото пространство между Земята и Луната. Няма да опиша разговора с шефа. Не се заблуждавайте, че след изцепката при запознанството с Рада той е *трил сол на главата ми* или нещо такова. (Тук нямаме темета, нито сол.) Просто ми напомни, че земляните не са дорасли достатъчно, за да узнаят за нас. Но пък са достатъчно зрели, за да уважаваме свободата, която всеки от тях е извоювал.

(Шефът винаги е прав.)

Ние, сватовниците, сме само техни *съветници*. Или нещо като *медиатори*. Или *верни приятели* с нещо повече от интуиция. Колкото и да им говорим, каквото и да им говорим, в крайна сметка те — и само те! — в собствената си свобода решават дали да ни послушат.

Разбирате ли? Нямаме право да ги заставяме по какъвто и да било начин да влязат в любовни отношения с друг човек. Това би било мерзко, а съм убеден от работата със стажанти, че те могат да бъдат и извратени. Ние сме *Глас!* Наречете го упорит и ле-е-еко натрапчив глас в главите на клиентите, но никога толкова крещящ и властен, че да подчиним волята им на нашата като със заповед.

Има някои изключения от това правило, но с тях не се занимаваме ние, обикновените сватовници, а самите шефове, супершефове и архишефове. Дори те обаче не се държат като онзи дивак Купидон — падналото ангелче, побъркващо хората с „любовни стрели“. Земляните, които са измислили този образ, си нямат хабер от професията ми! В най-добрия случай Купидон се доближава до образа на стажантите ми.

Изобщо, хората са странни същества. Всъщност не съм срещал други като тях във вселената, въпреки че съм обиколил всички места, които мога да обхвамна с ограничени си разум. Но имам обща представа за Музиката на космическия Разум, както и за това, че Слънцето, Луната и всички планети са част от Единната Хармония, създадена от върховния талант на всемогъщ, но скромен и анонимен *Композитор*.

Само Земята е нещо като изключение. Нейните обитатели, наричащи се хора, не са съвсем лишени от разум. Те обаче често влизат в спор с вселенския Разум. Ежедневно! Защото в тях непрекъснато работят две воли — едната ги

изтегля нагоре към звездите, а другата ги притегля обратно към планетата; едната иска да развие фините им сетива към Музиката, а другата ги прави глухи. Земяните са изтъкани от противоречиви мисли.

Свободата им се изразява в правото да послушат единия от гласовете, за сметка на другия. Надявам се, че Рада ще продължи да чува гласа ми и ще ми съдейства да я направя едно с Разума и Волята на вселената. (В конкретния случай тези на Луната.) За пръв път ще говоря тихо и на Георги, като се надявам да постигна същото.

Скоро ще ги Срещна!

Всъщност, вече започнах Срещата, като изпратих онази мисъл на Рада. Това наруши правилото за пълно мълчание при запознанството ми с клиентите. Но това правило, за щастие, не важи за Срещата и действията, които са ми позволени за нейното осъществяване.

Ето защо вече се чувствам длъжен да организирам...

6. Експресна Среща още същата вечер

6.1. Радини веселия

Преди да се спусна с епична Музика към Земята, провеждам разговор с един от колегите. Оказва се, че неговата клиентка познава моята Рада. Антипатичен ми е, доста даже, но той обещава да ми съдейства и ако се наложи, да поддържа телепатична връзка.

Вече съм долу и разсъждавам: Понастоящем Георги и Рада живеят в двумилионна София. И двамата не са родом от този град, но са тук, което несъмнено се дължи на няка-

кви предварителни подготвителни действия от страна на шефовете и супершефовете. (Имам само смътна представа с какво се занимават архишефовете, но съм останал с впечатлението, че се намесват само при сватовничества с *интернационален* характер.) Тези подготвителни действия вероятно са свързани с целите на други корпоративни отдели, но сега определено облекчават и моята работа.

А бе, почти всички горе сме *професионалисти!*

Та от мен се очаква да направя така, че по някакъв начин Рада да тръгне от детската градина и да прекоси петнадесет километра, докато си намери късмета в Студентски град. Мисля, че и супершеф не би успял да откъсне Георги от онзи учебник, за да го срещне с Рада в детската градина. Изобщо не подценявам супершефовете, но космическите им вибрации са толкова мощни, че биха побъркали момчето. А няма нищо романтично в това, един младеж да цъфне в момент на умопомрачение пред една девойка и да я разпитва: „*Кой съм? Къде съм? Как попаднах тук?*“

Професионален съвет: Организирайте срещата, като сложите преди всичко на жените. Като цяло те са интуитивни, което ще рече, че чуват по-ясно нашия глас и са посклонни да го послушат. Не е общовалидно правило, но... май още върши работа.

Рада си тръгва от детската градина. Не бърза да се прибере у дома. Още живее с родителите си и това от някое време я потиска. Луната я гледа от небето и усилва тягостното чувство.

В този миг давам телепатичен знак на колегата да си размърда задника, но бързо съобразявам, че и той си няма такъв. Не след дълго телефонът на Рада настоятелно зазвънява. Тя го вади в движение от дамската чанта и отговаря

на обаждането. Една стара приятелка, с която не са се чували от години, я кани на купон в Студентски град.

И тук — точно в Мига тишина на мисловния ритъм, точно преди Рада да е взела решение, за което би съжалявала — се включвам аз!

— Няма да ти се отрази зле — мисля си, а тя се заблуждава, че това е нейна мисъл. — Не може само от работа къщи и от къщи на работа. Трябва и да се забавляваш. Кога? Като станеш на четиридесет? Трябва да се срещаш с приятели, с мъже...

Рада като че ли потрепери от мисълта за мъже. Но аз съм професионалист и знам как да оправя нещата:

— Ето — продължавам да ѝ говоря, — преди малко биологичният часовник се обади. Ако искаш деца, а ти ги искаш, трябва да повярваш, че не всички мъже са свине. Все някъде има един за теб, създаден точно за теб, като в книгите. Дай му шанс да те намери! Той няма да те намери, ако си стоиш у дома. Не и преди да навършиш четиридесет.

Тези мисли бомбардират Рада, докато приятелката ѝ също я убеждава от говорителя на телефона.

— Добре де, ще дойда — съгласява се клиентката ми. — Дай адреса...

Скоро се насочва към едно такси.

Летя пред таксито към Студентски град. Не изпускам шофьора от поглед. Той не забелязва, че го гледам от упор, точно от другата страна на предното стъкло. Все повече ме дразнят мислите му, макар да са нормални за мъж, седнал

до хубавица. Търпя, търпя, но по едно време не се стърпявам и се замислям:

— Не се ли виждаш, че може да ѝ бъдеш баща?

Той се сепва, оглежда с тъга отражението си в огледалото за задно виждане и мислите му се отклоняват далеч от темата на този дневник. О, да, когато сме достигнали до етапа на Срещата, имаме право да общуваме по този начин не само с клиентите си, но и с други земляни.

Купонът в Студентски град е пълен! Буквално.

Влизам в едно нощно заведение и очните ми ябълки сякаш да излетят от орбитите си (ако съществуваха). Веселят се не само земляни в детеродна възраст, но покрай тях е пълно и с такива като мен. Сватовник до сватовника — работят в екип или в конкуренция. Тук е и онзи колега, който ми направи услугата с телефонното обаждане.

Не знам защо, но продължавам да изпитвам антипатия към него. Не мога да го дишам — не само защото нямам бели дробове. Тъкмо мисля тези неща и установявам, че може да бъде и по-зле...

Неговите клиенти също са антипатични. Жената е луда, много луда, но по някакъв очарователен и искрен начин, който бих могъл да толерирам. Това обяснява защо и Рада я толерира веднъж на няколко години. Мъжът обаче... Ако имах юмрук, сякаш да го забия право в зъбите му, въпреки че насилието също ми е антипатично. Но той си го проси, защото гледа клиентката ми с алчен поглед, облизва устни и мисли:

(Цензурирано от шефа.)

Как не се досетих по-рано!

Тези мисли са на землянина, но не съвсем. Нашепва му ги антипатичният колега. Исква да ми открадне Рада с по-дълъ номер, защото вече не може да работи с неговата клиентка. (Тя наистина е толкова пияна, че става само за въвеждащо упражнение на стажант.)

— Няма да стане, брато! — казвам с презрение на колегата. — Това е нелоялна конкуренция. Честито, отново си...

— Стажант — знае си той и тозчас шефът му го изтегля от Земята някъде нагоре, където го очаква любовно мъмрене.

Само че сега става от зле по-зле.

Когато колегата изчезва, изпуска връзката между клиентите си. Сега мъжът се чувства съвсем свободен да налита на моята клиентка. И го прави като... *свиня* (не знам защо земляните използват този израз, за мен свинете са доста симпатични животинчета). Точно от каквото се опасяваше прекрасната ми Рада.

— Беше грешка... — говоря на девойката. — Съжалявам, че дойде тук. Не е място за теб. Наистина не е. Съжалявам!

Естествено, тя приема думите ми за свои мисли. Опитва да отскубне ръката си от грубиянските лапи на онзи мъжкар и само повтаря: „Съжалявам.“ Но истинският професионалист успява да измъкне и себе си, и клиентите си дори от най-непредвидимото затруднение.

— Виж го тоя какво прави! — крясвам на пияната, докато се налива с пета или шеста чаша, откакто пристигнах.

Тя се стъписва. Като че ли не се замисля откъде ѝ е хрумнало за миг да изтрезнее и да потърси с очи приятелката си, да бъде по-отговорна към нея... Припомням ѝ още, че не друг, а тя *избра* да покани Рада. И ако се случи нещо с Рада, ще отговаря пред добрия глас, пред мен.

Ето, проправя си път през тълпата в заведението и нанася такъв звучен шамар на мъжкаря, че се изненадва от силата си.

— Браво, сестро! — тя изговаря на глас моето радостно трептение.

Рада е толкова изплашена, че не знае какво да прави. Не иска да остане тук. „Веселието“ ѝ идва в повече. Но онзи мъжкар вече не я гледа като *свиня*. Гледа я като *хищник*! Тя се страхува да си тръгне сама. Опасява се, че той ще я последва и тогава може да се случи нещо непоправимо. Залепя се като гербова марка до пианата си приятелка и се надява скоро страстите да затихнат и най-лошото да отшуми.

Естествено, преди всичко аз се надявам на това. Защото имам спешна работа на друго място. Трябва да цепя секундата на две.

6.2. Георги освобождава терена

Другият ми клиент продължава да се излежава в леглото и да чете същата дебела книга за анатомията на земляните. Струва ми се, че той дори не е прелистил на следващата страница. Да, сигурен съм, защото забелязвам, че прочита и препрочита само един термин:

„Фоса вертебре“ (От латински: каналът на гръбначен преишен.)

Опитва да го запомни, но откъм коридора на общежитието идва разсейващ шум. Още студенти отиват на купон.

„Фоса вертебре“ (Дупката на преишена)

Опитва да го запомни, но откъм съседното легло идва разсейващо мляскане. Съквартирантът му, Пъпчивия, и гаджето му се целуват. Стараят се да не вдигат шум, но не им се получава. Никак.

От време на време любовникът мляска и една недоядена пица, от която се носи също толкова разсейваща миризма.

„Фоса вертебре“ (Някаква дупка)

Вече не опитва да го запомни. Просто иска да не се дразни. Макар Георги да е мъж, при това потънал в отчаяние пред учебника, той подсъзнателно долавя присъствието на един мой посърнал колега. Това още повече го изнервя — в такъв случай земляните, особено мъжете, се примиряват пред мисълта, че такова чувство „няма рационално обяснение“.

Разбира се, това, че нещо уж нямало обяснение, не го прави по-малко реално или по-малко неприятно. А това, че срещам още един колега в общежитието, въобще не ме изненадва. Ако ме питате, трябва да прекръстят Студентски град на *Град на сватовниците*. Може да привлече и чуждестранни туристи. Но по-важното е, че отговаря на самата истина.

Та веднага с пристигането си се ориентирам, че гаджето на Пъпчивия е клиентка на колегата, когото заварвам. Самият Пъпчивец обаче *не* е! Затова колегата щеше да си

изгризе ноктите, ако имаше такива, докато наблюдава как неговата Набелязана слиза все по-долу в мърсуването с напористия юноша, вместо да търси... Набелязания.

— Ама че дупка! — разпращам една гръмка мисъл, която изпълва помещението и се улавя от всеки присъстващ.

„Фоса вертебре“ (Ама че дупка!) — на мига се съгласява Георги.

„Ама че дупка...“ — Гаджето на Пъпчивия, като жена, схваща по-определено мисълта ми. Оглежда стаята с растяща погнуса и сваля с два пръста ръката на младежа от тениската си. И без да чета мислите ѝ, знам, че не харесва да я галят ръце, омазани със сос от пица.

Няма да поясня за каква дупка мисли Пъпчивия. Шефът не иска да вижда, нито да знае за такива неща. (А много държа той да ми запази дневника, след като приключи сватосването.) В свое оправдание обаче отбелязвам, че Пъпчивия мислеше за нея и преди да се обади.

— Спаси ми кожата, така да се каже — облекчено трепти колегата. — Бях изпаднал в професионална дупка.

— Веднага можеш да ми се издължиш — успокоявам го. — Трябва да изкарам клиента си от тази бърлога и да го заведа при клиентката, която го чака в една друга дупка, по-ужасна и от тази.

— Първа Среца? — любопитства колегата.

— Първа Среца — потвърждавам.

Винаги е приятно да разговаряш с друг професионалист. Понякога се разбирате само с погледи. И без да е необхо-

димо да си казваме нещо повече, насочваме една обща мисъл към Георги:

— Егати дупката! — изригва клиентът ми и захвърля учебника. — Не мога да уча, не мога да спя, не мога...

Задъхва се от отчаяние и се изправя на крака.

— Тук вече не се издържа — казва си. — Излизам да си проветря главата.

И наистина Георги се отправя към вратата. Гаджето на Пъпчивия тръгва след него. Изпитвам смущение в трептенията си. Дали работата нямаше да се усложни заради непредвидено възникване на *любовен триъгълник*? Но колегата ми подава светлинен знак, че положението вече е под контрол.

— Ти къде? — пита Пъпчивия, докато изпраща гаджето си с поглед.

— Освобождавам терена — отвърща Георги през рамо, тъй като мисли, че въпросът е отправен към него.

— И аз го освобождавам — пояснява момичето на вече *бившото* си гадже. — Първо, измий си ръцете от пицата. Второ, после ела да ми върнеш ключовете от моята стая. Трето, късаме.

И колегата си го бива! Тази мисъл е достатъчен комплимент.

Забързвам се след Георги, който не след дълго излиза от общежитието. Чуди се накъде да поеме. За миг се изкушава да отскочи до фитнес залата, където често разговарва по-голямата част от напрежението, а останалата част — (шефе, прощавай!) под душа след тренировките.

Тази вечер му се вижда различна. Дали заради пълнолунието, дали заради необичайно свежия въздух в града — не му се ходи на фитнес. Не знае къде иска да отиде, но няма колебание, че мястото трябва да бъде на открито, на естествена светлина и да не мирише на потни мъже. Така разбирам, че не мога да го вкарам в онова заведение, където оставих Рада с пияната ѝ приятелка. Уважавам избора и свободата му.

— Престори се, че отиваш на някой купон — съветвам го. Мъж е, но нещо ми подсказва, че ще се разбираме на доста прилично равнище. — Само мини покрай някоя група, колкото да те забележат. След това може да помислят, че си се прибрал с момиче. Току виж престанали да злословят, че момичетата не те интересуват... А бе тръгни, все едно накъде. Важното е да не стоиш като задръстенияк пред входа на общежитието.

Чува ме. Тръгва някъде по улицата. Не аз, а някой от Луната го насочва с един от лъчите си в правилната посока. (Благодаря, шефе!) Сигурен съм, че е някой шеф, защото „фоса вертебре“ отново се настанява в мислите на Георги и от това ми става мъчно за него.

Не знам как да му помогна. Не знам дали и супершеф би могъл. Проблемът е в това, че мога да му кажа много неща за неговата „фоса вертебре“, но той вероятно ще помисли, че полудява. Точно сега не ми трябва такъв! Може би ще оставя *гръбначните канали* за по-нататък.

Замислям се как да разсея Георги по добрия начин... И го почвам отдалече, с това, което продължава да го занимава:

— Учихте за дупката на гръбначните прешлени още в първите часове по анатомия — припомням му.

— Да — Георги се съгласява да води вътрешен диалог (с мен). — И си взех изпита с отлична оценка.

— Как стана така, че сега си забравил латинския термин? — насочвам го. — Че и не можеш да го запомниш вече!

— Заради самия латински е — убеден е той. — Мъртъв термин от мъртъв език. Е, не е съвсем мъртъв. Като на изкуствено дишане е, в медицината и някои други науки. Ако причината не е в латинския, явно нещо съм се претоварил. Това учене може да побърка всеки.

— Сам си го признаваш — натъртвам, — ученето е трудно. Всеки го знае. Знаят го и лекарите, при които си на стаж. Защо се потискаш толкова, че не можа да си спомниш латинския термин? Те са минали по този път, имали са своите „дупки“ в паметта. Влизат в положение.

— Там е проблемът! Не искам да ми влизат в положение, аз съм...

— Мъж! — завършвам по-смело мисълта му. — Понеже си мъж, те наранява, че други мъже те гледат със снизхождение. Влизат ти в положение, но за тях си стажант, а не лекар. Това те измъчва.

— Точно! — признава пред себе си. — Още не съм станал нито лекар, нито мъж... не и в смисъла, който влагат хората.

— Ама откога си започнал да слушаш простациите? — скастриям го, но той мисли, че се сърди на себе си. — Колко от хората могат да издържат на натоварването, което издържаш ти? Всеки ден! Че и по нощите. Какво толкова, че още не си спал с момиче. Може би точно заради това, че си

жертвал личния си живот, за да се научиш професионално да спасяваш чужди животи, те прави по-достоеен мъж от всички мъжкарите взети заедно.

Георги се усмихва на тази мисъл. Носи му леко облекчение, но не изоставя напълно онази мисъл, че все пак трябва да бъде истински мъж и в другия, традиционния смисъл. Нямам нищо против...

Дори настоявам! Нали затова съм го повел към Рада, която скоро ще заеме мястото си в сърцето му, а след това — в обятията му. Мисля, че ще му дойде като гръм от ясно небе. Но му спестявам разсъжденията си. Ще ги вземе за празните надежди на „бушуващи хормони“.

Земляните винаги ме поразяват с техните „рационални обяснения“.

6.3. За човеците и котарците

Георги продължава да върви по една улица, после — по втора и трета. Потънал е в размишления (и самосъжаления). Аз пък се рея около него и... отчасти го прониквам с енергията си. Навлизам в тялото му, но не прекалявам. Лунните сили на размножението и растежа, образно казано, само „докосват“ материята. Стигат най-много до корените на растенията и за разлика от Слънчевите сили, не отиват по-дълбоко.

И аз съм длъжен да спазвам това правило.

Когато сватосвам двама земляни, се настанявам във „фосите“ на гръбначните им прешлени. Това е една от малките професионални тайни. Мисля, че мога да я опиша в дневника си, без да бъда цензуриран от шефа. Тайната си

е тайна, но самата корпорация я „крие“, като всъщност я прави очевидна и разчита, че хората няма да я забележат. Или пък иска да я забележат?! Не съм сигурен.

Земляните са прекрасни, но отчайващо слепи същества. Например, те обичат да се гмуркат в морето. Ако го правят денем, добиват слабо впечатление, че Слънчевите лъчи навлизат дълбоко под повърхността — дори когато светлината преодолява облаците и е слаба! Но няма да им направи никакво впечатление — не и достатъчно, та да направят сравнение, — че Лунните лъчи не осветяват мрачните дълбини. Изобщо! Те оставят само нежно отражение върху повърхността, въпреки че небето може да е безоблачно, а „естественият“ земен спътник да се разкрива в пълен блясък.

Знам, че се заплесвам във философии, но един професионалист задължително трябва да бъде малко ексцентричен. И луд.

Та да се върна на „фоса вертебре“. Като лекар и разсъдлив мъж, Георги смътно осъзнава, че тази „дупка“ е само абстракция. Може би затова отказва да я приеме за реалност. И действително, празнини в гръбнака му не съществуват. (Те ще се разкрият след много години, когато животът напусне физическото тяло и материята му се разпадне.)

Но той сега е жив. И там, в канала на прешлените му, понастоящем има мозъчно вещество, нервни окончания, течност... Там съм и аз! Оттам успявам да осъществя връзката помежду ни. Земляните съвършено се заблуждават, като мислят, че мислят само с главата си.

Вече съм свързан дълбоко с Георги — колкото ми позволяват шефовете от Луната. Но се налага временно да го

изоставя. Моментът на Срещата се задава и трябва спешно да поработя с Рада.

Какво да правя? Не искам в мига, в който се отделя от Георги, той да се завърти на пета и да се прибере в общежитието. За щастие, в една от тъмните странични улички проблясват две спасителни очи — лакомите очи на бездомен котарак, който предвкусва апетитните остатъци от студентския купон. Той изпъва гръбнак около една кофа за боклук и мустаците му потреперват в инстинктивно настървение.

Преди да оставя Георги, който в същия момент споделя впечатленията ми от котарака, отново го заговарям:

— Запитвал ли си се какво различава гръбнаците на човечите от тези на животните? — И му подсказвам: — При котките „фоса вертебре“ е хоризонтална на Земята, а при теб и другите хора е вертикална, перпендикулярна на Земята. Тук има тайна, неразкрита от твоята наука.

Жъна успех като всеки професионалист! Георги се спира, за да погледа отдалеч котарака. Оставям го да се лъже, че развитият му мъжки мозък може да роди отговора, ако очите му наблюдават достатъчно дълго. Това е негово право и уважавам свободата му.

И наистина, уважавам мъжете. Уважението е първа проява на любовта. Но — шефовете ще ни разберат — сватовниците сме по-свързани с жените. Разбирате ли, като цяло те не са потънали толкова дълбоко в материята. Не и колкото мъжете. Това ги прави по-близки до нас, до вселената. А логиката на вселенския Разум не е същият като тази на Земята.

Ето защо жените понякога говорят неща, които могат да „побъркат“ мъжете. Ето защо жените могат да правят и „нерационални“ неща, за които един мъж не би и помислил. Ето защо Луната работи по-лесно с жените — било всеки месец, когато идва цикълът им, било когато са бременни и девет лунни месеца в утробата им също действат неземни сили.

Рада и лудата ѝ приятелка отиват при бармана. Под мое въздействие му обясняват, че мъжкарите продължават да досаждат на клиентката ми, тя иска вече да си върви и може би ще бъде най-добре, ако напусне заведението през служебния вход. Да, така ще бъде най-добре, защото този вход се намира в една уличка, където изгладнял котарак очаква артисалото от студентския купон. Наблизо е другият ми клиент...

Барманът понечва да откаже, защото този вход неслучайно се нарича *служебен*. Но тутакси го връхлита една мисъл на опитен професионалист, която му носи прозрението, че ще загуби повече време да обяснява и да отговаря на настояванията, отколкото ако просто изпълни молбата. Тази вечер е изключително зает и...

„Няма време за излишни приказки!“ — вече крещя „в главата му“, която в този момент е някъде по-надолу по гръбнака.

Така де... как да откажеш на такава красавица?! Един мъж не би си го простил. Той прави дискретен знак и скоро Рада се озовава сама в странична и неосветена уличка. Побиват я студени тръпки, защото нещо (или някой) я кара да мисли, че... не е сама. Самата истина!

Аз съм плътно до нея. Даже запълвам „празнотите“ в гръбнака ѝ, доколкото позволяват шефовете. Мислим заедно:

— Колко е тъмна тази улица...

И сякаш сама, Рада тръгва към една по-осветена улица. Улавям мисълта ѝ, че се надява там да хване такси. Друг път!

Тя грешно тълкува нежеланието ми да я насоча към такси като мисъл, че по насрещната улица не минават таксите. Спира се и поглежда назад към една друга улица. Разколебава се. Аз пък не!

— Не е чак толкова тъмно — убеждаваме се взаимно. — Сградите наоколо сивеят. Можеше да бъде пълен мрак. Върви!

Тя отново тръгва към Георги, който би трябвало да съзерцава онзи котарак, някъде зад ъгъла. Дано е още там. Дано!

И двамата с Рада ни обзема страх. Нея — от тъмното. А мен — че съм на няколко крачки от успеха, но може да се проваля.

— Побързай де — подканям я, а тя си го обяснява със страха.

Още един професионален съвет: Възползвайте се от обстоятелството, че жените са по-склонни към *фантазии*. Мъжете пък се поддават по-лесно на всякакви *страсти*. Важи и за любовните отношения, но и за други сфери от живота на земляните.

Работя с фантазията на Рада, като целя да я забързам и насоча към точния миг и точните координати на Срещата:

— Виж колко тъмни са прозорците на сградите — обръщам ѝ внимание. — Свестните хора вече са по леглата си. Сигурно са заспали. Ако се случи нещо с теб, дори да се развикаш, ще помислят, че си пияна студентка, която не се съобразява, че те искат да поспят. И няма да ти се при-текат на помощ, не разчитай на това. Страховити са тези прозорци, като черни петна върху сивеещите сгради. Но това не е най-черното черно. Ако в рамките на прозорците се появи човешки силует, ще изглежда по-черен. Но и това няма да бъде най-черното черно! В човешкия силует би различила дори по-тъмни очи... като на онзи мъжкар, който хвана ръката ти и отказваше да я пусне. Но има нещо по-черно и от такива очи... То е абсолютният мрак без и-крица светлина. Там живеят злото и ужасът!

Естествено, Рада вече тича по тъмната уличка.

Като цяло, жените не ги бива в тичането. Както писах по-рано в дневника, мъжете живеят по-дълбоко в материята и овладяват по-добре телата си. При жените е много вероятно да изгубят координация на крайниците си. Лесно могат да изгубят и едната си обувка, без да могат да направят нещо по въпроса. За едно такова събитие, каквото е изхлузването на обувка, имат роля и...

(цензурирано от шефа).

Рада е на четири-пет крачки от края на ужасната тъмна улица. А на четири-пет крачки зад ъгъла Георги стои като истукан на осветената улица и продължава да съзерцава котарака. Знам го, защото вече съм в гръбнака на животното. Да, понякога работим и там.

От мястото, на което е котаракът, виждам и двете улици. Виждам и двамата си клиенти. Тяхната Среща е толкова близо, че...

— Мяу! — доволствам чрез животното; доволствам като стажант при първия успех, с който е блеснал пред шефовете.

Котаракът усеща, че по гръбнака му се разлива тръпка, която не е под негов контрол. Гръбнакът му се извира инстинктивно, но не губи напълно хоризонталното си положение спрямо Земята. Сякаш опитва да се изправи, да заеме вертикално положение. Като при хората. Не успява. Застива в дъга, която се оказва решаваща за Срещата.

Георги присвива очи. Това, което котаракът прави сега, сякаш разкрива тайната на „фоса вертебре“. Да, усеща как мозъкът му се напъня в една мъчителна контракция, но не ражда очакваната мисъл...

Рада е обезумяла от страх. Тя обича животните. Не толкова, колкото възпитаниците си в детската градина, но ги обича. Само че този котарак е най-черното на черния ужас! Окончателно се прощава с мисълта за онази обувка, която изгуби, и...

Щом заобикаля отдалече настръхналото животно, Рада хуква към осветената улица. В същото време Георги се приближава към котарака, като се надява така да се приближи и към тайната на гръбнаците. Клиентите ми се сблъскват точно на ъгъла.

Среща като по учебник!

— Мяу! — доволствам отново.

Бързам да изляза от котарака. Работата ми не е приключила. Реших проблема само с *Координатите* на Срещата.

Още по-важен обаче е *Мигът*.

7. Онази тишина в Музиката на сферите

Стана дума за Музиката на сферите, която се изсипва като водопад към Земята. Стана дума също, че дори земната музика може умело да използва тишината в композицията си. И ако професионалистите свършим добре работата си, изпълваме тази тишина с едва уловимо, нежно съдържание. Тук трябва да поясня, че хората чуват (разбира се, без да осъзнават) Миговете на тишина в Музиката на сферите. За разлика от животните, които нямат никакъв усет за тези неща.

Сигурно се досещате, че няма произвол и във вертикалното разположение на човешките гръбнаци спрямо Земята. Ако не сте от прилежните и схватливи стажанти, напомням: Клиентите са свободни да послушат един от двата гласа — този, който ги приближава към вселената, или онзи, който ги дърпа обратно към планетата. Ето защо хората ходят изправени. Без да го съзнават засега, опитват да се изкачат по Музиката на сферите!

Нагоре, към нас, към звездите...

От друга страна, животните нямат такива стремежи. Нямат и копнежи. При тях нещата опират до инстинкт. Техните гръбнаци са хоризонтални на Земята и затова от Луната ги виждаме като на длан. Без никакви усложнения управляваме инстинктите им за размножение.

Но при хората не е така. Човеците не се размножават само по животински инстинкт. (Е, има и изключения, но дневникът ми не е предназначен за съвсем начинаещи стажанти.) Мъжът има инстинкт за размножение, но е дарен с воля и разум да избира жената, с която да създаде потомство. Същите воля и разум се очакват от жената в детеродна възраст. От тях, земляните, зависи дали ще използват свободата, волята и разума си, или пък ще се оставят в лапите на животинския нагон.

Това са лапите на произвола и случайностите. Те отдалечават човека от вселената и го закотвят трайно на Земята.

Луната вижда човешките гръбнаци и онзи канал („фоса вертебре“), по който протича Музиката на сферите. Но, както отбелязах по-рано, тази Музика се пише по горните етажи на корпорацията. Ето защо на Луната не винаги знаем пълната Воля на вселенския Разум.

Не е задължително да знаем всичко, за да си вършим работата. Достатъчно е да знаем, че Луната може и да има огромна роля за любовните работи на земляните, особено за растежа и размножението им, но не разполага с пълното познание от Слънцето и други места. Можем да се ориентираме за Волята само ако се настроим за най-фините трептения на Музиката. Със своите високи тонове, ниски тонове и кратките Мигове на тишина, тя ни подсказва какво да правим. И най-вече — кога е настъпил...

8. Мигът!

Някои земляни стават по-осъзнати за Музиката на сферите и влиянието ѝ върху любовния им живот — едно от първите неща, които ме впечатлиха, когато се върнах на

работа като сватовник. Тогава една почти гениална човешка мисъл се откри в атмосферата на Земята:

„На една жена ѝ трябват само осем секунди след Срещата с един мъж, за да прецени дали ще си легне с него.“

Естествено, това е цинично, защото любовта не се изчерпва със заниманията в леглото. И не е съвсем вярно...

На жената, която не е глуха за Музиката, ѝ трябва само един Миг, за да разпознае мъжа, Набелязан от вселената! Един Миг, в който обаче се случват много неща — неща, които професионалният сватовник извършва с точност, на която би завидял и швейцарски часовник.

Ужасът от тъмната улица и страшния котарак запраща Рада в „произволна“ посока. Тя не е на себе си. Не осъзнава в какво или с кого се сблъсква. Допуска, че отново се е препънала при тичането. Сега обаче не губи обувка, а равновесието си. Усещането е като просване по очи. Може би на тротоара. Но носят ѝ опира в... гърдите на мъж!

Целият този екшън е в пълна хармония с кулминационните ноти на епична Музика. Внезапно високите ноти секват и наставя пълният покой на тихия Миг, който изпълвам със съдържание.

— Млад мъж — използвам Мига, за да ѝ донеса осъзнаване. — Симпатичен мъж, който изглежда изненадан, колкото теб.

В същия Миг тя усеща как ръцете на този мъж ѝ помагат да запази равновесие. Докато тя се занимава със собствените си мисли, че не е паднала на тротоара и няма да падне, щом тези ръце я държат — едновременно здраво и нежно, — аз предприемам сложната работа.

Когато Музиката спре и настане Мигът тишина, човешкото сърце също спира. Не може да бъде другояче. Дори стажантите знаят, че туптенето на сърцето при всеки земянин не се контролира съзнателно от самия земянин, а от уникалните вселенски ритми.

Та в Мига, разглеждан в този дневник, сърцето на Рада пропуска удар, може би даже два. Времето е достатъчно за един професионален сватовник да се настани на удобна позиция. Защото предстои спускане по канала на гръбначния стълб — от нивото на сърцето към едно ниво, разположено по-ниско в сравнително финото женско тяло.

Готови... старт!

Кръвта на Рада отново се раздвижва. Сърцето ѝ ми дава звуков сигнал, който възприемам като мощно трептене и засилване. Спускането надолу започва и Мигът още не е отшумял съвсем, когато, устремен по нещо като водна пързалка, се озовавам до един от долните прешлени. И веднага подказвам на Рада, че изживява *вселенско събитие*, на което непременно трябва да обърне внимание. По-чувствителните клиентки го определят като „пърхане на пеперуди в корема“. Но те не знаят какво реално се случва. Простичката истина е малко страшна, но е истина...

Отключвам утробата им!

Нека обясня как... (цензурирано от шефа)

Колкото и да е зает с Набелязване на клиенти и организиране на Срещата им, професионалният сватовник никога не забравя, че корпорацията го е повикала с определена цел. А именно — любовното обвързване на земяните да даде плод. Да си родят дете! Ето защо дори стажантите винаги носят ключа за утробата на клиентката си. Не е за-

дължително да го използват в Мига при първата Среца на земяните. „Пърхането на пеперудите“ може да се предизвика и в етапите на ухажването.

Впрочем, това „пърхане“ за пореден път свидетелства, че в работата си можете да използвате *фантазията* на жените.

Естествено, мъжете си нямат утроба. При тях също може да има „пърхане“, но е рядкост и е свързано с по-различно действие на сватовника. Както неведнъж имах сгоден случай да отбележа, те стоят по-дълбоко в материята и това им пречи да разпознават фините вселенски трептения. Ето защо, поради една природна особеност на този пол, е необходимо в работата си да използвате, така да се каже, тежка артилерия.

„Любовта на мъжа минава през стомаха“ — твърди друга гениална мисъл, витаеща в атмосферата на Земята.

Това прозрение също не отговаря на пълната истина. Любовта на мъжа, който е бил Набелязан за целите на Луната, действително минава от сърцето през стомаха, но стига още по-надолу. Чак до онези органи, които ще се въздържа да определя, поради опасения от цензура.

Георги е по-скоро изненадан, отколкото изплашен след сблъсък си с Рада, но му трябва един Миг, за да излезе от това състояние. Музиката на сферите му осигурява този Миг — напълно достатъчно време, за да може той да осъзнае, че наистина държи в обятията си млада жена, чейта е красавица, а на всичкото отгоре му пада като...

Дар от небето!

Че Рада е дар за него, го знаем ние, специалистите от лунния отдел на сватовниците. Той обаче е мъж, а като повечето мъже, е склонен на съмнения и рационализации, от които в крайна сметка няма да излезе нищо. Ето защо е важно да подсилим ефекта от Мига до такава степен, че и сляп да прогледне.

Дори ако за целта трябва да му причиним леко физическо неудобство, което с времето се утежнява до такава степен, че мъжът е принуден да мисли и да работи за облекчение...

Сърцето на Георги, което е спряло за вселенския Миг, подновява работата си. Скоро по лицето на младежа избива руменина. Той не е гладко избръснат за експресната Среща. Но дори на лунната светлина мога да забележа горещата кръв, събрала се на петна по бузите му.

Не губя време...

Влизам в Георги през любимия му гръбначен канал. Здравей, сърце! Здравей, корем! Здравейте и вие, мъжки органи, които и досега сте работили под огромно напрежение, но тепърва ще си имате вземане-даване с жена и ще дадете плод! Стремглавото ми спускане към слабините на младежа повлича подире ми... гореща тръпка. Осезаема тръпка! И там, долу, тръпката почва бавно да се насъбира в нещо като клокочеща влага. В нея бихте сварили яйца, ако ви се намират такива. (При мъжете се намират две.)

Та романтичната любов при жените се проявява като *фантазии*, които могат да бъдат толкова силни (зависи от таланта на сватовника), че да превърнат образа на всеки мъж в рицар на бял кон. Същата любов при мъжете обаче се проявява като *страст*. *Страст*, ви казвам!

И не ме разбирайте погрешно — не загатвам непременно за отблъскващата похот, която демонстрират някои мъже. Нашият Георги е добро, възпитано и интелигентно момче. Ако има грях (освен онзи, за който шефът не иска да знае), в случая той се изразява единствено и само в това, че живее в мъжко, тоест в по-твърдо, по-материално тяло.

Та, за да постигнат целите си, свързани с размножението, Луната и другите Сили са принудени да употребяват мъжете, като предизвикват у тях страст. Няма друг начин! Като цяло, те не чуват добре Музиката. А думата „страст“ означава „страдание“! Чувствителните мъже осъзнават това страдание. Георги е сред тях. Той вече усеща парещата тръпка, която се спусна по тялото му и се заби в слабините му. Гарантирам професионално, че занаяпред болката му ще се усилива. Всеки път когато мисли за Рада.

Разбирате ли? Отключих биологичния мъж в Георги, като свързах болката в слабините му с мисли за конкретна (!) жена. И за да се освободи от тази болка, той ще трябва да се зареди с мъжка смелост за мъжки постъпки, които пък ще хранят женската фантазия.

И така нататък до...

9. Плодовете на любовта

Георги проговаря пръв:

— Но... вие треперите! Ако имате нужда от помощ, аз... аз съм...

Отказва да ме послуша и да довърши мисълта си, че вече е *лекар*. Но може би така е по-добре. Напомням за раз-

сеяните, че нямаме право да налагаме волята си над тази на клиента.

Още изплашена от преживяното и замаяна от Срещата, Рада го гледа в очите — добри и светли, — като осъзнава, че гръдната ѝ кост вибрира от плътния му глас, а трептенето слиза надолу и се проявява като ново пърхане на пеперуди в корема.

Също така тя осъзнава, че в момента изглежда нелепо.

— Изгубих си обувката — казва и се освобождава от ръцете на мъжа, защото докосването им я смуцава.

А той не разбира какво му говори тя. Когато забелязва, че единият ѝ крак наистина е бос и едва докосва тротоара, в главата му започват да се въртят „рационални мисли“, които нямат нищо общо с моето влияние. Съветвам го да се размърда и да реши проблема.

— Къде и кога я изгубихте? — пита Георги, за да знае къде да потърси обувката, но и да прецени дали жената е в състояние да мисли трезво, или пък е преживяла сериозна травма, която изисква съответното внимание.

Виж го ти! Не бил лекар, но вече се държи като оглавяващ спешно отделение.

— Там... — сочи Рада към неопределено място в тъмната уличка.

Георги отива да потърси обувката. Рада се изпълва с неопределен ужас и сякаш казва на гърба му:

— Не ходете там!

Той обаче продължава да търси.

— Оставете я, не ми трябва! — настоява тя. — Ще се прибера с такси.

Георги се връща. Носи обувката ѝ. Застава на едно коляно и ѝ помага да се обуе. Като лекар, през ръцете му вече са минали много дамски стъпала, но само това на Рада кара ръцете му да треперят.

Той се затруднява да се прояви като опитен кавалер, защото Рада се навежда, за да му помогне. Пази равновесие, като се подпира с върха на треперещите си пръсти върху широкия мъжки гръб, мисълта за който отново раздвижва „пеперудите“.

— И дума да не става! — казва Георги, след като приключва с обувката и се изправя.

— Моля? — искрено не разбира Рада.

— Не мога да ви оставя да се приберете с такси — отвръща той.

— Защо? — изплашено го зяпва младата жена.

Мисли, че той скоро ще се прояви като... поредната свиня. Или в най-добрия случай — като слаб ухажор, с какъвто не ѝ се занимава след преживяния стрес. С професионално премерена настоятелност съветвам Георги да преодолее своята неувереност, да бъде мъж!

— Аз съм лекар — казва с резерви. — Вие треперите, очевидно сте преживяла... *нещо*. Ако ви се случи още нещо, след като съм разбрал за вас, после мен ще държат отговорен.

Съветвам го да не се увлича с приказките.

Рада мълчи, слуша го и опитва да разгадае мислите му. Смътно усеща, че този мъж не вярва в собствените си думи... Щели да го държат отговорен! Даже не е убедена, че е лекар. Но изражението му грее под Луната с искрена загриженост и пърхащите пеперуди дават идея:

— Искам да се прибера — казва тя и гласът ѝ звучи уморено. — Ако това ще ви успокои, обадете ми се по-късно.

Георги кимва и вади телефон от дънките си. Тя му диктува своя номер. Той го набира. От дамската ѝ чанта се разнася мелодия. Върху екрана на нейния телефон се е изписал непознат номер.

— На чие име да го запиша? — осмелява се да попита Георги.

— Рада — отвърща жената. — А вие сте доктор...?

— Георги се казвам — представя се мъжът и бърза да погледне: — Така ме запишете, без официалности.

И така — „без официалности“ и без прекалено сладникава романтика завършва първата им Среща на живо. След като Георги се уверява, че Рада се качва в такси с благодарен шофьор, аз се уверявам, че половин час по-късно той наистина ще се обади. Естествено, той постоянно мисли за телефона, но трябва да уцели точния момент на позвъняването.

Георги няма как да знае кога Рада е слязла от таксито, кога се е прибрала на пръсти в стаята си, кога е настроила телефона си да позвъни само с вибрация, за да не събуди родителите ѝ в съседната стая... Всяка минута е от значение, а клиентите ми могат да разчитат на точност!

Разговорът им върви. Много добре даже. Наближава полунощ и Луната е в разгара на дейността си. И както може да се очаква от един професионалист, от дума на дума заговарят за следваща Среща. Отново „без ангажменти“ и „без предварителни очаквания“. За тях. Аз имам ангажимент и очаквания, но...

Напомням! Професионалистът винаги бърза, но бавно и разумно.

Когато клиентите ми заспиват след разговора, шефът ме издърпва горе и на мига го усещам сит и доволен. Ако работите достатъчно дълго в тази корпорация, рано или късно разбирате, че любовта на земляните е *храна* за шефовете, супершефовете, архишефовете и съвсем неznайните шефове нагоре по йерархията. За тях романтичната любов между мъжете и жените на Земята била *като сладкия цветен нектар за пчелите*.

Веднъж шефът ми се беше разнежил повече от обикновено и сподели, че му се иска да опита и друга храна. Не само нектара от романтичната любов на човеците! Без увъртания заяви, че цуни-гуни, гуш-гуш и прочие е *най-низшата* проява на любовта, която не се издига достатъчно високо над земната атмосфера и едва достига границата във вселената, която не се прекрачва от повечето извънземни раси.

Но корпорацията имала План, според който земляните щели да приложат и по-висша Любов, която няма почти нищо общо с плътската любов. Тази висша Любов щяла да насити целия космос.

Но щяло да мине време...

А дотогава щедрата вселенска корпорация позволяваше ни, сватовниците, да се храним най-добре от всички! Не с друго, а чрез *твърдите плодове на романтичната любов!* Нямам уста и стомах, за да се храня. Но все повече ми се иска да имам.

Така стигаме и до...

10. Голямата професионална тайна на сватовника

Когато клиентите започнат да се ухажват, за сватовника има много работа на Земята. Да си го кажем направо — почти не се прибира горе, у дома. И едва намира време да пише в безплатния си дневник с особената писменост на космическото пространство. Не се оправдавам, но така стоят нещата.

Истината е, че Земята наистина много се е променила от последното ми идване в тази част на Слънчевата система. От първите дни на ухажването между двама земляни до Мига, в който те зачеват детето си, могат да изминат *години!* През това време ангажиментът към корпорацията изисква да живеете близо до материята. Сред хората.

В резултат на това, все по-често се улавяте, че мислите и се държите като землянин. И сякаш самата Земя ви омайва до такава степен, че все по-рядко си спомняте за Музиката горе, за дома. Осъзнавате, че сте като омагьосан, но това започва да ви... харесва?

Все пак мислите преди всичко за клиентите си...

Стажът на Георги приключва. Започва работа като лекар. Способен и внимателен е. Пациентите му го обичат — не толкова, колкото Рада, — но той трупа самочувствие от

признанието, което получава. Сърцето му е при Рада, това не подлежи на съмнение. Но мисли, че обича и работата си. Не може и не иска да избира между двете. Заделя пари, така че, ако отношенията с приятелката му станат по-сериозни, да е обезпечен. Мъж.

Георги не може да формулира мисълта си, но чувства, че *не трябва* да избира — любовта към службата и романтичната любов на този етап от живота му са равнопоставени. И зависими една от друга! Опасява се, че ако не създаде материални условия, които да поддържат тази любов, тя неизбежно ще повехне и накрая ще изчезне. Помагам му да формулира по-ясно мисълта си — той сам признава, че работата, носеща му материални облаги, е любов, но само доколкото работата му е *условие* за любовта да се прояви в материята.

И при Рада е сложно. Обича Георги. Обича и децата от градината. Но изпада в униние всеки път, когато се налага да общува с директорите. Тя има свой педагогически подход, който те не разбират. И по всичко личи, че не желаят да я разберат. Често е разстроена, когато общува с децата, после — с Георги, и накрая — с родителите си. Още живее със старите. И това я разстройва, но най-много — че не вижда изход.

Когато Георги ѝ предлага да живеят заедно в новата и чиста квартира, която наема, тя се колебае. Помагам ѝ да осъзнае, че тази крачка ще реши много проблеми. Тя знае, че това е единственият изход, но и страхът е силен — да легне с мъж за първи път, да напусне работа и да преподава на децата като частна учителка, да пречупи волята на родителите си, които смятат, че това, което замислят с Георги, е „прибързано решение“... Жена.

Намесвам се, където, чрез когото и както е необходимо. Георги и Рада заживяват на семейни начала. Общуването им под общ покрив става още по-приятно. Е, понякога се карат за дреболии, но се сдобряват. Под завивките. Пасват си и в това романтично отношение.

Длъжен съм да поясня за неопитните стажанти, че ние, напредналите сватовници, не сме мръсници и не гледаме, докато клиентите ни практикуват телесната любов. Те имат право не само на свобода, но и на уединение! Освен това шефовете от корпорацията не искат да се занимаваме с плътски забавления, които не дават плодове.

Ето защо, поради незнанието си за съвременните практики на земляните, те ни изтеглят обратно нагоре за времето, през което клиентите ни (ще цитирам шефа) „с особена енергичност“ произвеждат от вкусния нектар. Щом има „ритмична енергичност“, трябва да има зачатие — така разсъждават по всички етажи на корпорацията. А това пък би означавало, съответно, че сватовникът е приключил работата си. И го изтеглят... Преди да му позволят да се върне, щом притоците на нектар загубят от своята интензивност и се окаже, че всъщност заниманието на земляните е безплодно.

Откакто Георги и Рада заживяха заедно, шефът често ме привиква и винаги се озадачава, че не се подготвям за отпътуване по други задачи, а дописвам този дневник. Не мога да му обясня как земляните отлагат идването на бебето, без да си изпрося цензура. Затова пиша ли, пиша. И много се радвам, че Георги постепенно задобрява в мъжкия професионализъм, защото в началото не ми даваше време да завърша и един абзац.

Шегата настрана, от две години живея в дома на клиентите — те често мислят за бебе, но чак сега повдигат

открито този въпрос. Идеята за бебе радва и двамата, чувстват се готови. Радвам се наравно с тях. Може би и повече от тях! Ако имах физическо тяло, щях да подскоча до тавана от радост. По всичко личи, че скоро ще сменям работата.

Крайно време е.

И ето, че една вечер Георги и Рада сядат да вечерят, но почти не се докосват до яденето. Мълчат и се гледат странно. Ако имах кожа, сигурно щях да настръхна от на-трапчивата мисъл, че...

— Мислят *мен!* — убеден съм.

Представата им за желаното бебе няма ясни очертания. Рее се около тях като призрак, също като... *мен!* И самият аз усещам, че съм се сраснал с тази тяхна представа, вълнува ме, като вече не ме плаши.

Явно съм прекарал твърде дълго в атмосферата на Земята.

Та стоя като призрак между двамата и се чудя: какво ли се случва, дали не съм объркал някъде нещата? И въпреки че не се намесвам, кръвта на Георги кипи, а пеперудите в корема на Рада така са се разпърхали, че ще им се скъсат крилцата. Нетърпението обзема и мен.

Шефът ме изтегля горе. Светлината му изглежда сериозна. Рядко съм го виждал такъв. Рядко, но... все пак съм го виждал. Някога преди. Забравил съм вече кога. Светлината му обаче ми помага да си спомня, че това е краят на работата ми тук, в сватовническия отдел.

Клиентите ми вече са се захванали със своята енергична работа върху първата клетка от физическото тяло на нов

землянин. Съответно, корпорацията ме прехвърля в друг отдел на Луната, където предстои да се грижа за растежа на оплодената клетка и превръщането ѝ в ембрион, в плод на любовта.

Това е сложна задача. Много сложна. Смътно си спомням, че и преди съм работил в другия отдел, както и че там... не съм професионалист. Там съм... стажант. О, Боже! Тепърва изучавам вселенската мъдрост, свещените форми на геометрията и една математика, която никога не е абстрактна като земната, а винаги дава плодове... и човешки тела.

Там си припомням и как да гледам на клиентите си като на родители, които пък си имат свои родители. И така — до девето коляно.

— Пригответе се за заминаване — казва шефът.

— Готов съм – обявявам. — Отдавна мисля и копнея за глава, крайници, бели дробове, стомах, кожа... Време е да ги получа.

— Да — съгласява се моят ангел-хранител, — време е. И вселената е съгласна с нас, композирала е красива звездна констелация в твоя чест.

— Ще ми помагаш, нали? — питам с минорни енергийни трептения, макар да знам отговора.

Шефът леко помръква:

— Винаги съм ти помагал. Откакто Луната се отдели от Земята и хората се разделиха на мъже и жени. Откакто се появи смъртта, за да раздели и живота ви на две, на живот *горе* и живот *долу*.

— Тогава започнахме да се раждаме и умираме на Земята — припомням си. — Но когато умираме долу, се раждаме във вселената. А след това умираме тук, както *умирам и сега...* За да се родя за нов живот на Земята. Да, да, спомням си много неща... Това е Планът на корпорацията, да живеем ту горе, ту долу, докато намерим Вечния живот.

— Професионалист! — хвали ме шефът.

— Ще ми пазиш ли дневника? — питам го с умолителна вибрация. — На *умиращ* нищо се отказва, шефе.

— Чудесно знаеш, че корпорацията пази вселенски Архив с летописи за всяка мисъл, чувство и дело, от вечни за вечни времена. Но да знаеш, че ще опазя някои тайни или ще залича друго от написаното. Тук обичаме *чистота!* Затова и ти сега побързай. Чакат те доста тежки години на *пречистване*.

— Колко ще живея на Земята? — питам.

— Корпоративна тайна — отвръща шефът след мигновено телепатично съобщение с един от супершефовете.

— Кога ще се видим пак? — задавам същия въпрос, но по друг начин.

— Братко, хитруваш ли? — развеселява се шефът и мисълта му звучи като ноти от Музиката. — Преди всичко от теб зависи кога ще се срещнем отново. Ако не пилееш времето си, може да се срещнем и докато живееш на Земята. Знаеш, че аз няма да премина границата между опасното и безопасното. Но ще оставя копие на дневника ти точно тук, на тази граница, на прага. И ако използваш разумно условията, някои от които сам създаде с добрия

избор на родители, ще си спомниш за дома си във вселената. Ще се протягаш с мисли към звездите и ще можеш да четеш собствения си дневник. Да, братко, допитах се до колеги и от трите по-горни етажи на йерархията. Позволявам да сваляш част от Архива в материята!

Мисля, че това е най-добрият дар на вселената за една душа, която умира за безграничното, за да се (пре)роди в земните ограничения. Но веднага след това проплаквам с тревожни трептения:

— Ами ако някой професионалист, който е слязъл преди мен, ме изпревари? Ако той или тя открие дневника ми тук, на прага, преди да съм пораснал достатъчно в новото земно тяло?

— Това би трябвало да те радва — епично прозвучава моят ангел-хранител, — защото би означавало, че Планът се изпълнява като по ноти. Космосът иска *всички* земляни да четат от Архива на корпорацията. Вратите за библиотеката ни са отворени. Входът е безплатен, но изисква жертви. Космосът иска *всички* земляни да чуват и Музиката, но не като грохот на водопад или скрибуцане на жици. За това също се изискват пречистване и жертви.

Усещам, че в отдела за моделиране на бебета ме притеглят с все по-нарастваща настоятелност:

— Шефе — запитвам плахо, — никога няма да ни изоставите, нали?

— По-скоро бихме прекрачили границата между опасното и безопасното — уверява ме той, а гласът му вече е далечни трептения.

Спускам се надолу към Земята с копнеж за живот в смъртно тяло — тяло, което, спомням си, носи удоволствия и... болка.

— Никога, нали? — питам отново шефа и не крия от него, че ако имах гърло, щях да се разрева с пълен глас като бебе.

— Ни-ко-гиш! — намира ме отговорът му, още по-далечен и приглушен.

Вече не виждам ангела си. Но знам, че оставя копие от дневника ми там, на границата, на прага. Заричам се да не забравя дома си и да го потърся.